

(δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Έστια το 2002)

"Καί τώρα λίγο γλυκό. Θέλεις λίγο γλυκό, νομίζω. Θέλεις; Γιατί δέν άπαντᾶς;".

"Όχι".

"Πῶς ὄχι; Δούλεψα τόσην ὠρα γιά νά φτιάξω τό γλυκό. Κοίταξε τήν κρέμα άπό πάνω".

"Εύχαριστῶ. Έφαγα πολύ".

"Έ, τότε φροῦτο. Σίγουρα θά πάρεις φροῦτο, δέν εἶναι ἔτσι; Έχω μεγάλη ποικιλία".

"Έχετε ποικιλία;".

"Κοίταξε: ροδάκινα, βερύκοκκα, κορόμηλα, καρπούζι, πεπόνι".

"Πολλά εἶδη...".

"Βεβαίως. Καί ὅλα τους φρέσκα. Κομμένα πρό ὀλίγου άπ' τό περιβόλι. Θά πάρεις κάτι λοιπόν. Έπιμένω".

"Καλά, θά πάρω φροῦτο".

"Θά πάρεις ροδάκινο;".

"Όχι. Άν εἶναι δυνατόν: ὄχι ροδάκινο".

"Πολύ καλά. Δέν ὑπάρχει πρόβλημα. Δέν τίθεται ζήτημα. Πές μου ἔσύ. Όλα εἶναι καλά, ὅλα εἶναι φρέσκα".

"Λοιπόν, τότε θά ἤθελα ἕνα κορόμηλο".

"Ένα κορόμηλο. Βεβαίως. Τό θέλεις σφιχτό καί ἄγουρο; Όχι; Τό θέλεις μαλακό; Νά ἕνα! Τό ἔχω πλύνει. Όλα εἶναι πλυμένα".

"Εύχαριστώ".

Βάζω τό κορόμηλο ανάλεσα στά δόντια καί τό
δαγκώνω. Ή γεύση του πλημμυρίζει τό στόμα μου.

"Παραδέξου ότι εἶναι ιδιαίτερο. Εἶναι μοναδικό".

"Εἶναι καλό στ' ἀλήθεια".

"Χρειάζεσαι πεσέτα τώρα. Πεσέτα γιά νά σκουπιστεῖς".

"Όχι".

"Πῶς ὄχι;".

Μέ κοιτάζει πάλι σάν νά διατυπώνω κάτι ἀκατάληπτο.

"Χρειάζεσαι πεσέτα", λέει καί μέ κοιτάζει στά μάτια.

Ύστερα ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τό ντουλάπι, τό ἀνοίγει -
στρεφόμενος πλαγίως πρὸς αὐτό- βγάζει τήν μικρή
βαμβακερή πεσέτα καί πλησιάζει ξανά. Κρατάει τήν
πεσέτα στό δεξί χέρι καί τήν κατευθύνει πρὸς τό
στόμα μου.

"Θά προτιμοῦσα...", πάω νά πῶ γυρνώντας τό κεφάλι
μου ἀπό τήν ἄλλη μεριά, "θά προτιμοῦσα νά μὴν...".

Ἀλλά εἶναι ἀργά. Ἐκεῖνος ἤδη σκουπίζει μέ τό ὕφασμα
(πού μυρίζει κρεμμύδι) τό στόμα μου. Ύστερα πιάνει
τά χέρια μου (καί τά δύο μαζί) καί τά τρίβει κι αὐτά μέ
τήν πεσέτα.

"Όλα ἐντάξει", λέει. "Όλα ἐντάξει;".

"Ναί", ἀπαντῶ δυνατά (σάν νά λέω "ὄχι").

Στά χεῖλια του σχηματίζεται τώρα τό ἴδιο ἀνυπόφορο
χαμόγελο.

"Εἶμαστε καλά. Ἐφαγες ὅπως ἔπρεπε. Δέν δοκίμασες
ὅμως τό γλυκό. Εἶσαι κουρασμένος;".

"Όχι, ὄχι. Εἶμαι καλά".

"Νομίζω πῶς εἶσαι κουρασμένος".

"Σᾶς λέω: ὄχι. Εἶμαι ἐντάξει".

Πλησιάζει πάλι τό κεφάλι μου. Καί ξαφνικά βυθίζει
ἄγαρμπα τά δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ στό μάτι
μου.

"Έχεις άναιμία;", ρωτάει άνήσυχος.

"Δέν έχω άναιμία. Παρακαλώ...".

"Όμως τό μάτι σου εΐναι κάτασπρο".

"Τί εΐναι τό μάτι μου;".

"Εΐναι κάτασπρο άπό κάτω. Χρειάζεσαι άνάπαυση και λήψη σιδήρου".

Μέ τραβάει νά σηκωθώ.

"Θά σέ βοηθήσω νά πᾶς στό κρεβάτι. Θά σέ βοηθήσω νά πλαγιάσεις".

"Δέν θέλω νά πάω στό κρεβάτι".

Όστόσο τόν άκολουθώ. Νά πῶ τήν άλήθεια:

αισθάνομαι πράγματι έξαντλημένος. Πώς γίνεται;

Τόσον καιρό μέ περιποιεΐται, τόσες μέρες δέν έχω

κουνήσει τό δακτυλάκι μου, τόσες μέρες κοιμάμαι

περισσότερες ὥρες άπ' ὅσες χρειάζομαι. Άρκεΐ νά

ύποψιαστεΐ πώς κάτι θέλω και τό προσκομΐζει στό

λεπτό. Τί λέω "προσκομΐζει"; Μέ ύποχρεώνει νά πάρω

έκεΐνο πού ήθελα, και μάλιστα σέ δόση ύπερβολική.

Μοϋ τό παρέχει μάλιστα μέ τέτοιον τρόπο ὥστε νά

αισθάνομαι άρρωστος, νά αισθάνομαι ὅτι έχω μπεΐ σέ

θεραπεία, ὅτι έκεΐνος εΐναι νοσοκόμος μου. Εΐναι αύτή

ή αΐσθηση πού μέ ὀδηγεΐ ένδεχομένως στόν ύπνο.

Τουλάχιστον ὅσο εΐμαι στό κρεβάτι αισθάνομαι τήν

άνακούφιση τής άπόστασης άπό έκεΐνον. Όχι μεγάλη

άνακούφιση, ὅχι μεγάλη άπόσταση. Κάθε τόσο άνοΐγει

τήν πόρτα και κοιτάζει στό δωμάτιο. Πλησιάζει ένίστε

στό κρεβάτι μου, μέ παρατηρεΐ άπό κοντά.

"Άφήσ'τε με", τοϋ λέω αύτή τή φορά άποφασιστικά.

"Πρέπει νά άναπαυθώ. Σεΐς τό εΐπατε".

"Ναΐ, ναΐ", μουγκρίζει. "Δέν θά βγάλεις ὅμως τά

ροϋχα; Θά σέ βοηθήσω έγώ νά γδυθεΐς. Εμπρός:

σήκωσε τά χέρια. Τά σεντόνια τά άλλαξα μόλις.

Σήκωσε τό πόδι. Καί τό ἄλλο. Παίρνω τό πουκάμισο γιά πλύσιμο".

Χτυπάει μέ τήν δεξιά παλάμη του τό μαξιλάρι γιά νά μαλακώσει, τό ίσιώνει, ἀνασηκώνει τό σκέπασμα.

"Ξάπλωσε", λέει καί μέ κοιτάζει πάλι στά μάτια.

"Πές μου, εἶναι καλά; Τά σεντόνια εἶναι δροσερά; Ἄλλαξα τό προσκέφαλο. Πῶς τό αἰσθάνεσαι;".

"Καλό".

"Εἶναι καλό;".

"Ναί, εἶναι καλό".

"Στρίψε λίγο".

"Γιατί;".

"Ἄν γυρίσεις στό πλάι εἶναι καλό;".

Γυρίζω στό πλάι.

"Καλό εἶναι".

"Εἶπες πῶς τό παλιό ἦταν σκληρό".

"Δέν ἦταν σκληρό, ἀλλά...".

"Μοῦ εἶπες ὅτι σέ πόναγε ὁ αὐχένας".

"Πόνεσε γιά μιὰ στιγμή. Καί ἴσως δέν ἔφταιγε τό μαξιλάρι".

"Αὐτό ἔφταιγε. Θά τό δεῖς. Θά τό δοῦμε τώρα. Ξέρεις πῶς θά τό δοῦμε; Θά δοῦμε ἂν ὁ αὐχένας πονάει ὅταν ξυπνήσεις".

Δέν ἔχει νόημα νά συζητῶ μαζί του.

"Πηγαίnete τώρα, παρακαλῶ: θέλω νά ἡσυχάσω".

Ἀπομακρύνεται, βγαίνει ἔξω καί κλείνει τήν πόρτα.

Πάω νά κλείσω τά μάτια καί σκέφτομαι νά ξανασηκωθῶ. Κατευθύνομαι κιόλας πρὸς τήν πόρτα, σκύβω στήν κλειδαρότρυπα. Τόν βλέπω πού μαζεύει τό πιάτο μου ἀπό τό τραπέζι καί ὀδεύει πρὸς τήν κουζίνα. Δέν θά ἐπιστρέψω στό κρεβάτι. Ὅχι.

Άνεβαίνω στήν καρέκλα, από 'κεϊ στον μπουφέ, στο πάνω μέρος τῆς ντουλάπας καί προσεκτικά στό έσωτερικό τῆς ξύλινης ψευδωροφῆς τοῦ ταβανιοῦ. Ὁ σκελετός της εἶναι σταθερός καί άντέχει τό βάρος μου αλλά τρίζει έλαφρά. Κινοῦμαι έρποντας άκριβῶς πάνω άπ' τό δωμάτιο, τό σαλόνι, τήν τραπεζαρία, τήν κουζίνα. Άκούω τούς μικροήχους πού προξενεῖ έκεῖνος. Κολλάω τό μάτι στίς σανίδες: άνάμεσά τους άνοίγονται άρμοί άπ' ὅπου παρατηρῶ τά καθέκαστα.

Δέν πλένει τά πιάτα ὅπως νόμιζα. Ἔχει σηκώσει τά μανίκια καί άνακατεύει τή ζύμη στό μεγάλο ταψί. Φτιάχνει κάποιο γλυκό. Ὁ φοῦρνος εἶναι άναμένος. Άναστενάζει δυνατά ζυμώνοντας αλλά ξαφνικά σταματάει, πλένει τά χέρια καί άνοίγει τό ντουλάπι. Άπό 'κεϊ βγάζει τό μπλέ μπουκάλι! Άναγνωρίζω τό μπουκάλι πού γράφει έπάνω: ΣΤΡΙΧΝΙΝΗ. Εἶναι τό δηλητήριο πού σκέφτηκα -πρό ήμερῶν- νά χρησιμοποιήσω. Άνοίγει τό δοχεῖο, τό κρατάει για μία στιγμή ψηλά στον άέρα καί περιλούζει τή ζύμη μέ τό περιεχόμενο!

Ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Ὅπισθοχωρῶ στό δωμάτιο, κατεβαίνω καί ξαπλώνω στό κρεβάτι.

Μέ ξυπνάει τό φῶς τοῦ δυτικοῦ ἡλιου πού περνάει άνάμεσα στίς βαριές κουρτίνες τοῦ δωματίου καί πέφτει στά μάτια μου. Ὁ λαιμός μου πονάει σάν νά 'χει σταθεῖ έκεῖ ὀλόκληρο βότσαλο πού θά μέ πνίξει σύντομα. Δέν εἶναι δυνατόν νά πότισε τό γλυκό μέ δηλητήριο. Εἶναι λάθος. Μάλλον ὄνειρεύτηκα.

Ἡ πόρτα μισανοίγει καί τόν βλέπω πού χώνει τή μουσούδα του στό δωμάτιο μέ ύποτιθέμενη διακριτικότητα.

"Νά το! Τό 'ξερα!", άναφωνεῖ χωρίς νεῦρο. "Τό ἤξερα πώς κάτι θά πήγαινε πάλι στραβά! Αφήσαμε τίς κουρτίνες μισόκλειστες. Σίγουρα σέ ξύπνησε ό ἥλιος".

Βηματίζει πρὸς τήν κουρτίνα καί τήν κλείνει σάμπως νά πρόκειται νά ξανακοιμηθῶ.

Κάθεται στό κρεβάτι μου καί ψιθυρίζει.

"Θά ξανακοιμηθεῖς; Νά σέ αφήσω;".

"Όχι. Ξύπνησα".

"Πῶς ἦταν τό προσκέφαλο; Σέ βόλεψε; Σήκω λίγο.

Ανακάθησε. "Έτσι. Κούνα τώρα τό κεφάλι. Πῶς εἶσαι; Πονάει;".

"Όχι".

"Εἶδες; Δέν πονάει. "Έφταιγε τό προσκέφαλο".

"Ίσως".

"Θά πιεῖς καφέ; Νά φτιάξω τόν καφέ σου; Ναί. Θά

φτιάξω τόν καφέ σου. Νά σέ βοηθήσω πρῶτα νά ντυθεῖς".

"Όχι".

"Θά ντυθεῖς μόνος; Δέν θέλεις βοήθεια;".

"Όχι".

"Καλά. Ό καφές σέ περιμένει στό σαλόνι. Θά εἶμαι κι ἐγώ ἐκεῖ".

Φοράω βιαστικά παντελόνι καί καθαρό πουκάμισο.

"Υστερα βγαίνω άπ' τό δωμάτιο. Ό καφές εἶναι στή θέση του (στήν άσημένια καφετιέρα), τό τραπέζι στρωμένο μέ τό άκριβό σερβίτσιο, ένῶ παραδίπλα βλέπω γιά πρώτη φορά ἕνα σκεῦος φτιαγμένο άπό μπλέ άδιάφανο γυαλί. Έκεῖνος δέν κάθεται στό τραπέζι (ποτέ δέν κάθεται στό τραπέζι), εἶναι ὄρθιος μπροστά στόν καθρέφτη, γράφει κάτι, άκουμπώντας στό άναλόγιό του. Πρώτη φορά γράφει κάτι πάνω σέ ἕνα χαρτί πού ἦταν πάντοτε ἐκεῖ: ἔχει κιτρινίσει άπ' τόν

ήλιο. Μόλις μέ βλέπει, αφήνει τό γράψιμο καί σπεύδει στό τραπέζι. Στρώνει στά πόδια μου τή λευκή πεσέτα καί άδειάζει λίγο καφέ πού μοσχοβολάει, στήν κούπα μου.

"Σοϋ έχω καί μιά έκπληξη", προσθέτει καί άνοίγει τό καπάκι τοϋ σκεύους. "Παντεσπάνι. Τό έφτιαξα γιά σένα".

"Τό φτιάξατε;".

"Τό ζύμωσα καί τό έψησα ένϿ κοιμόσουν".

"Κάνατε τόσο κόπο...".

"Μή μιλάς γιά κόπο. Ό κόπος δέν μετράει στή συγκεκριμένη περίπτωση".

"Γιατί φτιάξατε κι άλλο γλυκό; Δέν είχα δοκιμάσει καν τό προηγούμενο".

"Τό προηγούμενο; Τό πέταξα. Σκέφτηκα πώς ταίριαζε καλύτερα μέ τόν καφέ κάτι ζεστό, φρεσκοψημένο".

"Καί φτιάξατε παντεσπάνι".

"Άκριβώς".

"Λοιπόν έγώ δέν τρώω παντεσπάνι".

"Δέν τρώς;".

"Όχι. Ποιός σάς είπε ότι τρώω παντεσπάνι;".

Ξανασκεπάζει τό γλυκό μέ τό γυάλινο μπλέ καπάκι.

"Τρώτε όμως έσείς", προσθέτω.

Άνοίγω ξανά τό καπάκι, παίρνω τό μαχαίρι καί κόβω ένα κομμάτι. Τό σερβίρω στό πιάτο καί τοϋ τό προσφέρω.

Πιάνει τό άριστερό μου χέρι.

"Θέλεις νά δοκιμάσω;", ρωτάει.

"Μά φυσικά, φυσικά. Φαίνεται νόστιμο. Πρέπει νά φάτε".

Παίρνει τό κομμάτι καί τρώει.

Τόν άπλώνω στίς δροσερές πλάκες τοῦ σαλονιοῦ μπροστά στό άναλόγιο. Αἴσθημα ίκανοποίησης μέ κατακλύζει. Θά εἶμαι μόνος ἐπιτέλους, θά άπαλλαγῶ από τά μάτια πού τώρα κοιτάζω γιά τελευταία φορά, καθώς τούς κλείνω τά βλέφαρα. Τό σπίτι του θά εἶναι τώρα σπίτι μου. Σηκώνομαι ὄρθιος καί βηματίζω δίπλα στους τοίχους τοῦ σαλονιοῦ πού εἶναι βαμμένοι σέ βαθιά κόκκινη απόχρωση. Κοιτάζω ἔξω από τό παράθυρο πρὸς τόν κῆπο τόν ὁποῖο φρόντιζε ἐκεῖνος καθημερινά. Δέν θά μετακομίσω κἄν τά πράγματά μου· οὔτως ἢ ἄλλως μέ φιλοξενοῦσε στό μεγαλύτερο δωμάτιο. Τό βλέμμα μου ὅμως πέφτει δεξιά, στό άναλόγιο. Ἀλήθεια τί ἔγραψε σ' ἐκεῖνο τό χαρτί; Πλησιάζω καί διαβάζω τά κακογραμμένα κεφαλαῖα γράμματα:

"ΜΕ ΕΙΔΕΣ ΝΑ ΒΑΖΩ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΓΛΥΚΟ. ΑΚΟΥΣΑ ΤΙΣ ΣΑΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΩΡΟΦΗΣ ΠΟΥ ΕΤΡΙΖΑΝ. ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΑΦΗΝΑ ΝΑ ΦΑΣ. ΙΚΑΝΟΠΟΙΟΥΣΑ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΣΟΥ. ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ".